

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

"1920"

Személy

Szerző:

Cím:

Rozzant kocsik, kidült lovak,
facér kocsisok

Forrás:

Uj Nemzedék

Bp.
(Hely)

1920. 7/4
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Rozzant kocsik, kidült lovak, facér kocsisok

Korkép a Bérkocsis-utcából

A róluk elnevezett utcában, a 24-es számú ház előtt, kint a járdán és a kapu alatt legujabban kaszinó létesült, kocsik híján a bakról lekerült vagy mint ők nevezik egymást: «sétáló», magyarul a facér kocsisok kaszinója ez.

Bent a házban a Budapesti Bérkocsis Ipartársulat székel. Az udvaron tengelye tört kiérdemesült bajárok, az istállóban néhány bánattól hályogosodott szemű, csontig aszott, ijesztő pára várja a sorsát. Az istállóból olykor kínos krakogás, hatalmas köhécselés hallatszik, mintha egész armádia reszelné torkát, lévén a lovaknak is tüdejük és most spanyoljárvány pusztít közöttük.

Lesznek olyanok, még pedig sokan, akik némi kárörömmel fogadják Budapest legfrissebb ujdonságát, a «sétáló» kocsist. Végre hát lekerült a bakról, gyalogos ember lett köztünk, miként mi: tal-
tudja a «fuvar», hogy csak kétszáz korona ellenében adja ki a gazda napjára a kocsit és ha volt, ha nem volt, a kétszáz koronát esténként be kell szol-
gáltatni, különben markába nyomja az embernek ott helyben, fölmondás nélkül a könyvet. Azt sem tudja a «fuvar», hogy tizenöt korona naponta a «roz-
veiterpénz» (érsd a lóapoló díját), amit nekünk kell fizetni, meg az itatásért is egy koronát, meg a kocsikenőcsőt, a patkószegyet is rajtunk hajtják be. Mert ha tudná, nem lármázna velünk minden fu-
varozás után a «fuvar».

Szomorú sor, amikor a huszár alól elmarad a ló, de külsejére nézve még sanyarubb, hivatalos nevén nevezve: a bérkocsis-segéd, mint gyalog-
Budapest közlekedésének csődjéről, a kocsis-
kocsi-, ló- és kocsisromlásról, ime, a következőkben számolt be nekünk Hika József, a kocsis-
sok föltűnően hatalmas ura, az ipartársulat elnöke:

— Háború előtt több mint 1200 bérkocsi közlekedett a fővárosban, maradt belőle hét-nyolcszáz, a többi teljesen lötkrement vagy nem lehet befogni a lóhiány miatt. Kevés a kocsi, sok a kocsis, uas pedig alig van, — összegezve az állapotokat. A ló az utcán roskad össze, pótolni azonban nem tudjuk, mert még egy ló porhüvelyének is háromezer korona az ára, eleven gebét pedig tizenöt-huszezer koronánál nem lehet kapni. A póttakarmány, a tengerimorzsalék, a kóróval kevert csutak métermázsája hét-nyolcszáz korona, zab-
ról nem is álmodhatunk, annak, ha akad, ezer ko-

ronaért vesztegetik métermázsáját a láncosok. A patkó azelőtt egy koronába került, most negyven korona párja, a patkósarok pedig, mely azelőtt két fillér volt, jelenleg egy korona. Igaz, hogy a tarifa nyolcszoros, a kiadás ellenben százszoros. Bevalljuk, hogy a kocsisok zsarolnak és éppen azért, hogy elkerüljük a további zsarolást, százötven százalékos tarifaemelést folyamodtunk meg, különben lehetetlenség a forgalmat továbbra is fenntartani.

Kint az utcán, a kaszinóban szöbalegyedtünk a lézengő kocsisok közül a legnyújasabb ábrázatival. Minthogy ezúttal nem voltunk «viszonyban» egymással, a természetes, fülehegyéig hebonyált férfiú hajlandónak nyilatkozott egy barátságosabb menetű eszmecsere; nem volt mogorva, de barátságos sem volt és hajdani fölénye maradékával egyszerre válamra csapott:

— Fiatalember, kocsin jött?

— Nem, gyalog.

— Rosszul tette, — élni csak kell és miből gáltatni, különben markába nyomja az embernek ott helyben, fölmondás nélkül a könyvet. Azt sem tudja a «fuvar», hogy tizenöt korona naponta a «roz-
veiterpénz» (érsd a lóapoló díját), amit nekünk kell fizetni, meg az itatásért is egy koronát, meg a kocsikenőcsőt, a patkószegyet is rajtunk hajtják be. Mert ha tudná, nem lármázna velünk minden fu-
varozás után a «fuvar».

Bátorkodtunk tőle megkérdezni, hogy ugy kö-rülbelül mégis mennyit keres napjára? Kétszáz, két-százhatvan koronát valloft be, amiből tiszta haszna mindössze alig ötven korona, — becsület szavára.

— Már aki bakhoz tud jutni, ott vannak e a bakok, — szólt az udvaron buslakodó kocsimarad-ványokra mutatva. Nekem sincs kocsim, ennek a társnak sincsen, amannak sincsen. Itt körül, egy bér-kocsissegéd sem tudott kocsinhoz jutni. Mert miink tele «sétáló» vagyunk. Van vagy kétezer kocsis, a

Budapest főváros házinyomdája 1919.

Megkérdezte azután, szeretem-e a pálinkát s ajánlotta, néznénk be a szemközti korcsmába, ott mondana egyéb részleteket is, mert az ő keze alatt egy hónap alatt legutóbb négy ló «ajult el».

Majd begombolkozott és nem volt hajlandó to-
vább nyilatkozni.